

Burgo

Vivo na habitación 2009 da Residencia Universitaria *Burgo das Nacións*. Aquí as paredes son moi leves e non tes intimidade. Podo oír ata os pensamentos da conserxe mentres traballa.

Escoito o ruído interior e detrás de todo está o silencio, a terrible impotencia, a esterilidade mesma.

Se cadra, a vida que me gustaría son os trinta segundos de felicidade de Carlinhos Brown. Esa felicidade do momento exacto no que arranca o tren na estación cara un lugar millor ou da capacidade inmensa, tan viva e tan consciente, de esquecer o pasado e a dor.

Sen ter nada real ao que aferrarme, aférrome ao presente, a estudar, moito ou pouco, calquera materia, neste cuarto prestado con moito ruído de fondo.

Escoito xemer ao Rafael dúas plantas máis abaixo, esaxeradamente. Habitación 1007, se non me lembro mal.

Padezo dun cansazo crónico. Durmiría días enteiros. Só me mantén esperta, soñar con momentos diminutos de cor, bailaríns e luces.

A falta de intimidade é un bo remedio para a soidade, pero non a solución.

A tristeza é un frío húmido, que se apodera de ti, que vive nos teus ósos. Múdao todo. Cansazo e silencio. Moitas persianas de silencio.

Chamaría a recepción sete veces ao día e contaríalle á conserxe todos os meus altos e baixos, cada un dos meus cambios de humor. Non hai estabilidade emocional, non existe. Son ciclotímica. Non pode ser que a carreira pese máis que a miña alma.

Dáme moita envexa a ilusión que teñen os meus veciños do Burgo. Eles aínda cren que todo é posible.

Non soporto a idea de que o mundo sexa tan continuo.

Gustaríame regresar ó zero, á pureza das cousas, á ilusión dos meus compañeiros de residencia.

Organizo recitais, asisto a ceas, vou ás aulas; son alguén?.

Hoxe marcha o primeiro dos brasileiros, o Guga, non o Rafael que non me deixa estudar. Que pouco dura un segundo de felicidade e a amizade cruzada dun *erasmus*. agasalloume cunha das súas fotos de gueivotas, cun texto por detrás que di teño que debo bater as ás e voar, sen parar...

Constrúo, construímos vidas, pequenas historias, cada un no seu cuartinho e ás veces ata nos mesturamos. Nada debería retornar.

Debería crer máis en min e na carreira. Facer de novo e sen cesar, encher de momentos este baleiro. Recoñecerme por fin, que erreí, que escollín mal a carreira, que non podo ser médica. Falar cos pais e decepionalos.

Desdramatizar. Restarlle importancia a toda decisión. Deixarse ser, deixarse vivir. Non enganarme máis, serme fiel e honesta. Facer o que realmente desexo, coller ese tren, que aínda non marchou, o da vida, o da miña pequena e insignificante vida.

Ao final a quen lle importa nada de min, da miña verdade, só o tempo permanece, a vida en si mesma, neste ritmo trepidante cheo de silencios, ao final regresarei á miña cidade natal, metida nunha caravana e bailarei para todos debaixo da carpa do circo.

A vida é un conxunto de pequenas metafísicas e eu só son unha frase neste papel, no seu bosque e na súa claridade. Desexádeme sorte o Cirque du Soleil agárdame!!

Infoxove número 17, setembro de 2007